

Una reunió al parc.

Empesa pel vent, va fer planar aquelles ales fràgils i alhora tan resistents sobre el parc dels estanys. El plomall blanc del pit es reflectia a sobre de l'aigua en fer les seves cabrioles tot buscant mosquits. El seu viatge des de l'Àfrica l'havia esgotat i necessitava refer-se. Aquella oreneta cua blanca volava sola. Tot i ser animals gregaris, s'havia anticipat. El temps era canviant i feia més calor del normal. Es va adonar que vora de l'aigua es congregava una munió d'essers. Tota xafardera es va apropar a ells i s'afegí a aquella mena de reunió improvisada. Sobre d'un turonet, quatre formigues explicaven que últimament els senglars destarotaven els seus nius, que s'havien apropiat molt al parc. Dos ànecs coll verd, es queixaven que molts gossos els volien empaitar. El pit-roig i la garsa debatien el perquè cada dos per tres el mobiliari del parc canviava, no entenien gens aquelles estructures de metall i altres elements. A dues passes d'ells una gavina i un corb marí estaven engrescats on era el millor lloc per trobar menjar. Sobre l'aigua un cabusset i un xarxet no entenien com era que l'aigua cada dia era més calenta i de menys qualitat. L'orenetta atabalada amb aquella xerrameca va reprendre el vol fins que va sentir algú que la cridava:

—On vas cua blanca? La reunió no ha acabat. —Es va tombar per veure d'on venia aquella veu tan gruixuda. Sobre d'una branca el duc girava el cap a un costat i a l'altre. La petita oreneta es va posar al seu costat i li digué:

—Tu que ets tan savi, podries dir-me per què estan tots tan encaparrats que tot va malament? Que no és sempre el mateix?

—Ben bé el mateix no petitona. El temps està revolucionat, tu mateixa has arribat abans d'hora. El que passa és que no estem preparats per evolucionar tant despres com els canvis. La natura té un procés i modificar-lo, porta conseqüències.

—I què podem fer nosaltres?

—No hi podem fer res, però arribarà el dia que la mare Terra deixarà de queixar-se i actuarà. Llavors aquells que li estan fent mal seran els primers a voler canviar, però ja no hi haurà marxa enrere.

—I si marxem tots? Els humans no podran viure sense nosaltres.

La cua blanca tota decidida es va plantar a tocar de les quatre formigues i amb un piulet estrident els va fer callar a tots. Va exposar el seu pla amb molt de detall i en poca estona hi estaven tots d'acord.

Dies més tard, una gran plaga de mosquits omplia els cels de tota la costa. Les aigües de llacs i rierols havien quedat desertes de tota vida. La vegetació guanyava terreny a les riberes i els refilets dels ocells ja no s'escoltaven. Després dels mosquits, les rates i els talps guanyaren terreny i llavors els humans s'adonaren de quan fràgil era la seva vida sense els seus petits veïns.

Cor.